

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

prehendit. At quis non videat aliud esse cogitare, & præmeditari, séque hominem excutere, & explorare latebras suæ conscientiæ; aliud consultare amicum complicem, & legere Brevarium? Hæc Perez.

11. Denique prudentiâ opus est in removendo pœnitentem ab occasione proxima, ut item à recidivo, de quibus habet à Laym. *lib. 5. tract. 16. cap. 4. n. 9. & n. 10.* duo, quæ hic referibam: alterum circa occasionem, alterum circa recidivum.

Circa occasionem proximam, sanè proximas (ait dictus Layman) occasiones (quæ sunt illæ, sub quibus homines motu frequenter, aut facillè labitur) vitare obligamur: Excipe tamen, nisi proxima occasio peccandi mortaliter, sine gravi incommodo corporis, famæ, vel fortunarum tolli non possit. Tunc enim consilium est, sed non præceptum; quare absolvendi sunt, qui officio, negotiatione, domo, in qua peccandi periculum imminet, discedere sine maxima difficultate non possunt; parati tamen adhibere remedia peccatorum, præsertim quæ affert Confessarius; Ratio est, quia occasio peccandi in se non est peccatum; quare permitti potest ex gravi necessitate, quæ impossibilitatem affert moralem. Nam tunc non tam est se committere periculo, quam illud pati: Hæc Laym.

12. Circa recidivum sic habet idem Layman: qui est recidivus, abstrahendo ab occasione proxima, & scandalo (talis esset, qui sæpè se polluit sine occasione intrinseca, consultò assumpta, ut notat Joann. Sanchez *d. 10. num. 9.*)

si affert aliquod signum emendationis, esse semper absolvendum: signa autem emendationis sunt, vel rariùs peccare, vel aliquis verus dolor, immò & dolor ex vero animo conceptus, vel ipsum spontè confiteri in iis, qui non urgente præceptore, vel alio, vel consuetudine Congregationis v. gr. &c. tunc enim habebitur signum emendationis, secus non erit absolvendus.

12. Benignissimè autem de hoc loquitur Dicastillus apud Dianam *p. 11. tract. 5. ref. 30.* dicens: vix huic recidivo, præsciindendo ab occasione proxima, debere negari absolutionem, sed certè aliquando potest, nam (ut habet de Lugo *d. 14. de pœnit. n. 160.*) sæpissimè ex frequenti lapsu mortali colligi potest, non adesse verum dolorem, quia moraliter impossibile est; ut qui verè dolet, aliquantulum non se abstineat: quare ex hoc capite potest negari, vel differri absolutio.

CAPUT XXVII.

De Scientia Confessarij.

1. **C**um Confessarius exerceat munus Judicis, Magistri, & Medici erga pœnitentem, debet necessariò, aliquo (saltem modo, esse peritus de iis, quæ ad ejusmodi munus pertineat.

Debet igitur primò scire, qua potestate absolvendi polleat: an circa viros, an circa mulieres; quæ peccata, quas excommunicationes absolvere valeat, quod est scire, quinam casus sint reservati, qui non item; quam dispositionem, dolorem propositum, mysterio;

et in b... ..

MEMBRUM
in
Ecclesiæ præcepto
de
VARRI
de
E II
306

teriorum fidei notitiam requirere debeat in penitente, ut is absolutione sit dignus: quænam peccata afferant obligationem restitutionis, quænam satisfactionis partis, quænam sint ex se peccata venialia, quæ mortalia, quæ circumstantiæ mutent speciem, quæ non.

Dixi (aliquo saltem modo) hæc enim ita aliquo modo cognoscere debet, ut de iis saltem dubitare possit, quo in casu dilata absolutione, poterit ex libris rem cognoscere, vel sine periculo fractionis sigilli, doctiores consulere, vel ipsum ad doctiores dimittere.

Quid si Confessarius hæc nesciat, valebitne confessio? Respondet Bossius de Jubileo sect. 3. casu 2. n. 168. alios citans ait, Confessarium, nisi sciat discrimen inter lepram, & lepram, id est, inter peccatum mortale, & veniale in casibus communiter occurrentibus, invalidè Confessiones excepturum. Sed nimis rigidè: nam hic peccabit quidem mortaliter, sed validè, si potestatem habet, Sacramentum conferet; quia ad Sacramentum validum sufficit ponere materiam, & formam cum intentione legitimi ministri; ad quam intentionem sufficit (& certè est necessarium) ut Confessarius noscat peccatum sub confusa ratione peccati: si enim id nesciat, non potest habere intentionem absolvendi peccata, atque adeo tunc non est mirum, irritam esse absolutionem: sanè quilibet Sacerdos etiam indoctus, validè absolvere potest infirmum in articulo mortis, (& quando alius non adsit, debet absolvere) ut omnes scimus; & tamen hic Sacerdos

non supponitur, nisi confuso modo rationem peccati hujus infirmi scire.

Ex his collige primò, peccatum mortaliter eum, qui de industria querit indoctum Confessarium: dico (de industria) nam cæterum semper præsumere debet, Confessarium, qui supponitur ab Ordinario approbatus, esse sufficienter peritum, nisi positive sibi oppositum constet:

Secundò, peccatum mortaliter Ordinarium, si approbet insufficientes; excipe illum casum, si scilicet in Pagis, vel in villis non possunt adesse Confessarii sufficientes; nam tunc melius est adesse Confessarium indoctum, quam nullum; Episcopi certè huic malo omnibus viribus consulere debent.

Tertiò, peccatum item mortaliter ipsum Confessarium, si, se insufficientem noscens, extorquet licentiam excipiendi Confessiones; quia sic se committit periculo evidenti malæ administrationis Sacramenti Pœnitentiæ: ne tamen timoratus Sacerdos dubitet, exercere officium Confessarij, si viri docti ipsum idoneum judicant, vel si se examinandum obtulit, & fuit approbatus à peritis examinadoribus, tunc enim non temerè, sed prudenter officium exercebit.

Pertinet etiam ad actualem scientiam necessariam Confessarij cognoscere gravitatem, levitatemque peccatorum, quæ audit, non tamen semper obligatur, ferre iudicium, an illa sint mortalia, an venialia: non rarò enim evenit, ut fatente penitente suum peccatum, sicuti commissum fuit, sive ipse idem penitens, sive ipse Confessor,

set, quamvis doctissimus, non possint determinatè decernere, an peccatum fuerit leve, vel grave, an v. gr. in eo esset, vel absit plena advertentia ad turpem cogitationem, & similia: tunc ergo Confessor, qui jam, ut diximus, satis scit, quæ communiter sint venialia, quæ mortalia, poterit pœnitentiam proportionatam imponere, necessaria injungere remedia, & absolvere.

Quòd si deinde, peracta confessione, advertat pœnitens, peccatum expositum fuisse mortale, non sit sollicitus, iterum illud confiteri, si fideliter suam actionem enarravit, & Confessor habebat potestatem illud absolventi; si verò hanc potestatem non habebat, vel infideliter aliquid actum sit, lege, quid faciendum sit apud de Lugo de Pœnit. d. 22. n. 75. § 5. disc. 2. & in nostra methodo Confessionis l. 3. c. 8.

CAPUT XXVII.

De Silentio auditorum, hoc est, de Sigillo Confessionis.

1. Ad eò rigorosa est obligatio tacendi ea, quæ Confessarius audit in Confessione, ut in nullo prorsus casu, etiam ob justam suæ vitæ defensionem, etiam ob extremum Regni discrimen violari possit, sine expresso, liberòque pœnitentis consensu.

2. Violatur autem primò, si peccatum quodlibet veniale signatè hoc, vel illud dicas; nam dicere (*Hic est confessus venialia*) non est sigilli violatio; quia posito, quòd quis confitetur, est satis notum, quòd saltem confitea-

tur venialia: Secundò, si manifestes complices, seu locios in peccato tui pœnitentis: Tertio, si dicas (*Hic est confessus peccata venialia gravia.*) Quarto, si dicas de eo, qui lecretò voluit tibi confiteri, (*Hic est mihi occultè confessus.*) Valde propendeo ad affirmandum, immò affirmo, violari sigillum, quia datur occasio suspicandi de peccatis gravibus pœnitentis. Quintò, si pœnitentiam gravem à te impostam propales, sigillum violas, & quidem coronam Beatissimæ Virginis gravem esse pœnitentiam, non verò unum miserere, ait Diana p. 5. tract. 11. res. 31. Sextò, si Magistro v. g. dicas: (*In tuis discipulis sunt, qui tali peccato peccant*) idem si quid simile dicas de Monasterio, seu Collegio, immò de oppido parvo: nam de numerosa civitate aliquanto benigniùs est sentiendum, quando non est periculum, nec illam civitatem infamandi, nec aliquem peculiarem manifestandi. Et tamen tantum consilium est, etiam de illa tacere. Septimò, idem dic, si dicas (*illum non absolvi*) immò etiam, si addas sic (*illum non absolvi, quia confessionem non finivit*): ex utroque enim dicto magna ingeritur conjectura, quod multis gravibus peccatis ille fuerit deturpatus.

Denique Regula generalis sit, à te Confessario esse tacendum, quidquid in Confessione audisti, quod sit peccatum, vel quod redander in aliquod dedecus, vel damnum pœnitentis: ne scilicet fiat odiosa confessio; & ita rigide hoc silentium servandum est, ut si tyrannus Confessarium cogat, ut cum juramento dicat, an hoc, vel illud au-

T

diverit

et in bi...

AMBVRIN
in
Ecclesie Præcepto
VARRI
de
E. II
30. b.